

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1191538/4

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים
לפני כבוד הדיינים:
הרב שלמה שפירא

המבקש: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד דוד רוזן)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד לימור פסטרנאק)

הנדון: רשות ערעור שנטען נגדה כי יש להצדיק את החלטת בית דין קמא מנימוקים שלא נכללו בה; בין החלטת ביניים להחלטה סופית הנוגעת לזמן קצר

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור ותשובה לה.

לכשנמצא את הנטען בבקשה ונזקק ממנו את הטענות שאינן רלוונטיות עיקרם של דברים הוא כי שגה בית הדין בהטילו על המערער טורח והוצאה בנסיעות הילדים להסדרי השהות כדי להקל מעל המשיבה ולאפשר לה להוסיף שעות עבודה כדי לכסות חוב שיצר בנם המשותף.

לשיטת המבקש, המשיבה – בשל מעשיה ומחדליה – נושאת באחריות ליצירתו של החוב, ומשכך אין מקום להטיל עליו אחריות עקיפה לו או לחייבו בו כענף של חובתו במזונות הקטינים ובהוצאותיהם, ובכלל זה גם כי אין להטיל עליו עול שתכליתו לסייע למשיבה בפירעון חוב זה.

נציין כי דומה שכתב התשובה אינו מכיל הכחשה עובדתית לנטען בדברי המבקש בנוגע לנסיבות יצירת החוב האמור.

טענתו של המבקש היא במובהק טענה לטעות בהלכה ולמצער בשיקול הדעת, ויש בה עילת ערעור.

המשיבה מעלה גם היא טענות שקצתן אינן רלוונטיות, טענותיה הרלוונטיות הן בעיקרן הצעות לנימוקים אחרים שיש בהם אולי כדי להצדיק את החלטתו של בית דין קמא אך שלא מטעמו. אפשר שזו תהיה מסקנת בית דיננו, אך כדי להגיע אליה נצרך הליך, וברי כי בהעדר תשובה ממשית לטענתה ערעור בנוגע לנימוקיו של בית דין קמא – אין באפשרות כי ישנם נימוקים אחרים שיביאו לאותה תוצאה כדי לדחות את בקשת רשות הערעור על הסף.

לטענות אלה מוסיפה המשיבה כי מדובר בהחלטה זמנית וכי ערכאת ערעור אמורה למעט בהתערבות בהחלטות ערכאה קמא בהליכי משפחה.

שני טיעונים אלה – דחויים הם:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

היותה של החלטה זמנית היא טעם לצורך בבקשת רשות ערעור ולהעדר הזכות לו, אך לא טעם העומד בפני עצמו לדחיית הבקשה, שאילו כך היה לא היה מקום לקיומה של האפשרות לבקש רשות ערעור על החלטה זמנית.

לא זו בלבד אלא שהאמת ניתנה להיאמר כי כלל לא ודאי הדבר שההחלטה האמורה נחשבת החלטה זמנית המצריכה את רשות הערעור. החלטות המצריכות רשות כזו הן החלטות ביניים שעה שהנושא הנידון עוד טעון הכרעה סופית, אולם כשהנושא כולו הוא התביעה לחייב את המבקש בטורח או בהוצאות של הנסיעות הרי שההחלטה הנעתרת לבקשה זו בנוגע לפרק זמן מסוים – בין שמלכתחילה הייתה התביעה רק בנוגע אליו ובין שמלכתחילה תבעה המשיבה לחייב את המבקש באמור ללא מגבלת זמן אלא שתביעתה התקבלה חלקית בלבד – הרי שמדובר למעשה בהחלטה סופית, שלכאורה אף מקימה זכות לערעור.

אשר להבחנה בין הליכי משפחה להליכים אחרים אומר: "לא שמיצא לי כלומר לא סבירא לי" בכל הנוגע לבית דיננו. נזכיר כי עיקרם של ההליכים בבית דיננו הליכי משפחה הם, הליך דנן אינו בן חורג ודיון בערעור בו אינו חריג.
דינו של הערעור להישמע.

עם זאת נוכח הצורך למנוע הליכי סרק והטרחתם בכדי של המשיבה ושל בית הדין בזוטות (ואף שמשפטית ייתכן כאמור שההחלטה אינה נחשבת זמנית, אין להתעלם מההיבט המעשי ולמעשה מדובר בהחלטה הנוגעת למספר מצומצם של נסיעות, ועד מועד הדיון בפועל אולי אף מספר זניח) תותנה שמיצת הערעור בהפקדת ערובה להוצאות המשפט, אם תיפסקנה, בסך של 5,000 ש"ח.

סוף דבר

- א. הערעור יישמע בכפוף להפקדת 5,000 ש"ח – ערובה להוצאות – בתוך חמישה עשר יום.
 - ב. ההחלטה מותרת בפרסום בכפוף להשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.
- ניתן ביום י"א במרחשוון התשפ"א (29.10.2020).

הרב שלמה שפירא

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה